Röödiku pihku, tõmbab Kella, et pia tuitseb otsa, aga ühtegi pauku ei saa.

„Pagen teab, amis sell Kellal ometi on, et ta häält ei tee," ümeses Hans iseneses ja hakkas terasemalt Kella läbi waatama. Korrogu silmas ta, et üks wanapois kara otsas: Hans wõttis tal kaela päält kinni ja tahti lungil alla wisata. Wanapois hakkos peluma. Palub, nuuksub, nutab — lubab Hansu aleti aidata, kui aga praega peaseks: Hans halastas, loskis wanapoisi lahti, kes kohe kui tina tuhka kadus. Nüüd lõi Hans Kella, et torn wärisel tuli siis tornist alla, kirikust walja ja heitis oma tuppa maga. Kui hommikul õpetaja ja rehwos Hansu oma tuast elawalt leitsid — imestosiwod seda wõga.

Nüüd kõis Hans iga õõsi tornis Kella loomas ja tuli wigata kui mes kunagi tagasi.

Ühel hommikul käskis õpetaja Hansul ette rakendada ja sõitis tema ühes linna!

Hans peni hobused ette, wottis leiwakoti juure ja sõitis siis ~~Han~~ õpetajaga linna poole.

— Tee pääl küsis õpetaja: „Miks sa omale weel isearanis leiwakoti juurde wõtsid? Kas sellest leiwast ei saa mis sulle juurde on pandud?" Hans ei teinud sellest wäljagi ja loskis parajat moodi hobustel tõrkida. Tuba oliwod metsa wahele joudnud, mis linnast mitte kaugel ei olnud, kui päike looja läks:

Oli päew loojas — Hans kargos wankri päält lipsti maha, jooksis metsa, sõi kõhu tais ja heitis puhkama.

Waewalt oliwod tol silmad kinni lõinud, kui esimine kuri waim, kedata trepi päält alla wiskas, juure astus ja küsi: „Miks sa mind maha wiskasid?"

Hans ei saanud weel aega suudgi lahti teha, kui täine „wanapois" ka juurde tuli ja niisamuti küsis: